

*Quintessence philolog*  
ЛУЖНОСЛОВЕНСКИ ФИЛОЛОГ

ПОВРЕМЕНИ СПИС

ЗА СЛОВЕНСКУ ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ

УРЕЂУЈЕ

А. БЕЛИЋ

УЗ

СТАЛНУ САРАДЊУ

г. г. А. МЕЈЕ-А, проф. Collège de France, А. СТОЈИЋЕВИЋА, проф. Унив. у Љубљани, К. НИЧА, проф. Унив. у Кракову, Љ. СТОЈАНОВИЋА, акад. у Београду, М. РЕШЕТАРА, проф. Унив. у Загребу, О. ХУЈЕРА, проф. Унив. у Прагу, Р. НАХТИГАЛА, проф. Унив. у Љубљани, СТ. ИВШИЋА, проф. Унив. у Загребу, СТ. М. КУЉБАКИНА, проф. Унив. у Београду, ФР. ИЛЕШИЋА, проф. Унив. у Загребу, ФР. РАМОВША, проф. Унив. у Љубљани и Х. БАРИЋА, проф. Унив. у Београду.

КЊИГА V.



БЕОГРАД 1925—1926.

Meyer-Lübke Rom. Etym. Wört. II. изд. (1924) 9366. Ако се још узме на ум велики утицај које је млетачко наречје вршило на речник далматинских говора, не остаје, мислим, ни најмања сумња да је реч *věra* која се у Вуково доба употребљавала око Сиња у значењу *īrcīen*, баш та млетачка реч *vera*. Реч *věra*, дакле, не изговара се у Сињу *вира* ни *вјера* зато „што се онако упорно одржава изговор само оних речи што значе важне и свете ствари“ него просто зато што та реч није словенска, те према томе није било ни разлога за икавски (или јекавски?) изговор јата (*ѿ*).

Михаило Ласкарис.

## 7. „Ластовечки јазик“.

Ђорђе Пуљевски, говорећи у своме речнику (Речник од три језика С. Македонски, Арбански и Турски. Књига II. Написао Ђорђе М. Пуљевски, Београд, 1875) о томе да би сви Македонци требало да се називају *Мијаџима*, истиче да они и зато чине блиску целину што говоре заједничким тајним језиком који он назива „ластовечким“. Он даје ове примере из тог језика:

*глагољид* значи *зборувад*, *глагољ* — *реч*, *глагољи* — *зборови*, *глагољушиџе* — *зборуваше*, *глагољеје* — *зборвеје*, *кошоман* — *богаиш домаћин*, *зайоведник*, *манук* — *муж*, *манука* — *жена*, *мануче* — *дете*, *мокошџка* — *девоиџка*, *мокошџче* — *девоиџе*, *кордаљен* — *вдовец*, *кордаљениџа* — *вдовиџа*.

Сем тих речи он наводи још ове: *горџула* — *аџија*, *рашље* — *ѿој*, *ѿачешџка* — *брада*, *гура* — *ода*, *гурал* — *одел*, *одгура* — *доје*, *догура* — *иде*, *збошџаји* — *наѿрави*, *разбошџаји* — *расиѿи*, *ѿоквари*, *сиѿоѿори је го* — *наѿрави јоѿ чесѿи* или *учини јоѿ*, *сиѿоѿори му го* — *учини му чесѿи* или *некоја рабошџа*, *наѿеваи* — *речи* или *каџи*, *не наѿеваи се* — *не зборуваи*, *не говоришџе*, *млчи*, *ћуши кљинчи* — *сиѿоѿи*, *седи*, *чекаи*; *мрка* — *ноћа*; *ноћум*, *се мануча* — *се жена*, *се манучил* — *се оженил*, *окљинџчи* — *осѿаѿи*, *осѿани*; *окљинџал* — *осѿанал*, *миџ* — *сиѿи*, *шоре* — *вино*, *шанѿре* — *вино*, *бела* — *ракија*, *кљоѿа* — *јада*, *кљоѿа* — *јаде*, *шакечин* — *учиниѿа*, *калосник* — *љѿб*, *каљосниџи* — *љѿбови*.

Речи су наведене и у реду и ортографијом како их је П. изнео у својој књизи (161—162 стр.).

Ја наводим ово као материјал о тајним језицима, не желећи даље задржавати се на пореклу ових речи (исп. сличности са материјалом који ниже наводи г. Тројановић под бр. 13). — Код Пуљевског *љ* значи полумекко *л*, а *ѿ* на крају речи он пише врло често сугласником *д*.

А. Б.